

Polder pijn

Door Nathalie Koenekoop

Waarom laat ik me steeds ompraten?

Zij vinden het hier helemaal niets, maar het is hier juist zo fijn, hier is alle rust. Ze begrijpen het niet. Ik staar naar de sterren boven me die me vertellen dat ik thuis ben.

“Ik miste jullie,” fluister ik naar boven.

Ze zullen nooit vrijwillig naar mij toekomen. Aletta, je woont te ver weg. Er valt niets te beleven bij jou. Stomme argumenten van de meiden. Ze weten niet wat ze missen en komen steeds met nieuwe excuses.

En ik steeds maar wel voor hen op komen draven.

Het eeuwige groen met schapen en koeien achter mijn huis geeft mij die oase van rust. Het gevoel van thuis zijn. Ik zou mijn boerderij voor geen goud met ze willen ruilen voor hun kippenhokjes in de stad.

Sinds ik hier vorig jaar naar toe ben verhuisd zijn nog maar één keer bij me langs geweest.

Nu ben ik het zat. Laat hen maar eens een keer moeite doen om contact te blijven houden. Kom maar vaker naar mij.

Als ik het huis binnenloop laat ik de deur met een harde knal dichtvallen. Ik schop mijn gympen uit en gooi mijn tas over een stoel. De sleutels belanden op het aanrechtblad.

In de kroeg heb ik geroepen dat ze allemaal de pot op kunnen. Ik ben in mijn auto gestapt en naar huis gereden. Wat zullen ze nou wel niet denken?

Ik zet water op en staar naar de blauwe vlammetjes die onder de fluitketel kleuren. Ik verlang naar een kopje thee, ik moet even kalmeren.

Een kanjer hadden ze me deze keer beloofd. Jouw droomprins. Hij past perfect bij jou.

Nou. Volgende keer trap ik er niet meer in. Wat een blaaskaak. Wat een eikel was dat.

En de meiden kunnen me wat. Ze vinden maar twee dingen belangrijk. Hun mannen en hun stapavondjes.

Ik nestel me in mijn lievelingsfauteuil. Het lukt hen elke keer. Mij voor

een weekendje naar de stad lokken en opzadelen met een zogenaamde vriend van hun kerels. Omdat zij gesetteld zijn denken ze dat ik ook een vriend nodig heb.

Zijn uitsloverige praatjes en neus deden me steeds aan Pinoccio denken. Ik zag die neus gewoon groeien. Echt waar. Als ik er nog langer was gebleven had hij me ermee neer kunnen sabelen. Ik werd er bijna bang van. "Je bent al dertig. Wil je dan later trouwen met een boerenpummel of eeuwig alleen blijven?" plagen de meiden me steeds.

Nee, natuurlijk niet. Maar om mij een hele avond met een van hun blaaskaken te dumpen. Snappen ze dan niet, dat er geen klik kan zijn en dat die stadse mannen mij veel te arrogant zijn?

Nee, dan blijf ik veel liever alleen. Ik ben juist dat stadse leven ontvlucht. Mijn telefoon zoemt. Ik kijk naar het binnengekomen berichtje.

Sorry. We bedoelden het echt goed. Laat ons weten of je veilig thuisgekomen bent, schrijven ze.

Ik staar door het raam.

Lief van ze, dat ze zich bezorgd maken om mij.

Ben thuis. Sorry dat ik zo uit mijn dak ging, schrijf ik terug.

Ik had het recht niet om boos te worden en ze in de steek te laten. Ze bedoelden het goed. Ik moet ze een keer duidelijk uitleggen dat ik me niet meer laat koppelen. Ik wil geen blinddates meer. Geen nieuwe teleurstellingen. Wat ze me ook voor een kanjers beloven.

Mijn ogen worden naar het raam gelokt. Er schoot buiten iets voorbij, maar dat kan niet. Er kan hier niemand zijn.

Het is de wind. Ja het is de wind.

Bang!

Na een paar broeierige zwoele zomerdagen is er nu onweer op komst. Ik sta op en kijk naar buiten.

Mijn fiets is omgevallen.

Puur toeval.

Opnieuw schiet er iets voorbij. Ik kan niet zien wat het is.

Een inbreker?

Het is midden in de nacht en er loopt iemand in mijn tuin. De burens zijn op vakantie en komen morgen pas terug. De kaasboerderij daarnaast staat al tijden leeg. Verder woont hier niemand in de buurt.

De politie zal me vast voor gek verklaren als ik bel, want wat als ik het me echt ingebeeld heb?

Ik ga voor het raam staan, maar zie buiten niets. Geen beweging. Nergens. Het moet de wind zijn geweest, maar ik moet het zeker weten. Anders kan ik straks echt niet slapen. Met knikkende knieën doe ik mijn jas aan en ga de nacht in.

Zat ik nu nog maar in die foute kroeg met mijn vriendinnen op de dansvloer, die sukkel negerend.

Bang. Een harde knal achter me.

Shit.

De deur is dichtgevalLEN en natuurlijk ligt mijn huissleutel nog op het aanrecht. Wat een sukkel ben ik ook. Wat als er hier echt een inbreker rondloopt?

Nee, het was verbeelding. Ik ben alleen.

Ik verzet een paar passen. Mijn hart gaat sneller kloppen. Ik houd mijn adem in. Er schiet iets op me af. Ik wil gillen, maar mijn adem stokt en ik val achterover op de grond.

De aarde op mijn rug voelt hard aan, maar er ontsnapt een lach en ik blijf erin hangen. Ik word gelikt op mijn wang en voel dunne pootjes op mijn ribben prikken. Ik laat hem toe. Pretoogjes kijken me smekend aan. Zijn staart kwispelt. Ik laat een zucht ontsnappen.

“Jij kan me ook niet helpen binnen te komen hè?” fluister ik.

Ik ga overeind zitten en begin zijn vacht te aaien. Zijn pootje legt hij op mijn knie en daarna duwt hij zijn kop ertegen.

“Wie ben jij?” vraag ik.

Natuurlijk geeft hij geen antwoord. Hij gaat er weer vandoor.

Ik ren erachteraan en grijp op tijd zijn halsband. “Stom beest,” hijg ik.

“Banshee!” Een lokroep.

De hond kijkt op en probeert zich los te rukken, maar ik houd hem stevig vast. Hij is mijn enige gezelschap vanavond en ik wil hem niet laten ontsnappen. Hij moet mij bewaken.

“Banshee!” schalt opnieuw. Een mannenstem.

Er komt een schim mijn kant oplopen.

Geen inbreker, maar spoken. De hond gromt zachtjes en probeert zich los te schudden.

Plotseling staat de verschijning tegenover me.

Ik kan niet meer vluchten.

“Pas op. Hij pakt je!” roep ik. Ik staar in twee uitdagende ogen die nergens voor terug zullen deinzen.

“Denk je dat echt?” vraagt hij. Zijn stem klinkt honend.

De hond heb ik losgelaten en gaat voor hem liggen. Het beestje rolt op zijn rug.

“Ik kan het proberen,” mompel ik.

Hij lacht naar me. “Bedankt dat je Benzi voor me hebt gevonden.” Zijn stem klinkt sympathiek.

“Is hij van jou?”

Hij knikt. “Ik bewoon tijdelijk de oude kaasboerderij. Ik ben Tim.” Hij pakt mijn hand.

“Hallo. Ik ben Aletta.”

“Sorry voor dit rare tijdstip in jouw tuin. Benzi flikt me dit steeds om op de meest rare momenten te ontsnappen.”

Ik giechel. Benzi komt naast me staan en schuurt zijn rug tegen mijn benen. Overloper!

Oké vooruit. Eén aaitje krijgt hij van me.

“Nou. Dankzij die ondeugende hond van jou heb ik mezelf buitengesloten,” mopper ik.

“Kom mee met mij. Dat is het minste wat ik terug kan doen. Bij een kopje thee bedenken we een oplossing.” Hij wijst naar zijn huis.

Mijn mondhoeken krullen op. Ik knik en volg hem terwijl ik mijn telefoon pak.

Geloven jullie in liefde op het eerste gezicht? Ik heb jullie dates niet meer nodig denk ik, stuur ik naar mijn vriendinnen.

Ik huppel achter hem naar de kaasboerderij terwijl ik zijn lekkere kontje bewonder. Mijn telefoon blijft piepen. Ik heb hun interesse gewekt.

Die van hem ook. “Jij bent populair,” merkt hij op. “Moet je niet even kijken wie dat is?”

Ik schud mijn hoofd. “Niet belangrijk nu.” Ik knipoog naar hem.

Morgen. Morgen zal ik hun berichtjes bekijken en beantwoorden. Nu heb ik hele andere prioriteiten.

